

Zazvonil telefon.

„S prvním řidičem jsme měli problém. Zavolali jsme druhého, je na cestě. Měl by tu být do dvaceti minut.“

„Děkuju,“ řekl Alan a zavěsil.

Seděl a zhluboka dýchal, dokud se zase neuklidnil. Byl americký podnikatel. Neměl se za co stydět. Dneska se dá dohromady. Nebude za vola.

Nikdo mu nedal žádnou záruku. Král je velmi zaneprázdňený, opakovali mu v e-mailech i po telefonu. Samozřejmě, to chápu, odpovídal Alan znovu a znovu a zdůrazňoval, že je ochoten se sejít kdekoli a kdykoli, podle toho, jak se to hodí Jeho Veličenstvu. Jenže to nebylo tak jednoduché. Nejenom že byl král zaneprázdňený, jeho plány se rychle a často měnily. Bylo to nutné vzhledem k tomu, kolik lidí by mu mohlo chtít ublížit. Takže plány se měnily často nejen proto, aby vyhovovaly potřebám státu, ale musely se měnit často kvůli království a králi samotnému. Alanovi bylo řečeno, že Reliant a několik dalších firem, které mají zájem na poskytování služeb v KAEC, si mají

připravit své zboží a představit je na místě, které bude blíže určeno, někde na pobřeží, v centru rašícího města, a že krátce před královým příjezdem budou informováni. Může to být kterýkoli den, řekli mu, kdykoli.

„Takže někdy v řádu dnů, týdnů?“ zeptal se.

„Ano.“

A tak Alan naplánoval tuhle cestu. Nedělal něco takového poprvé – uctivě se poklonit, představit zboží a plácnout si. Většinou to nebylo nic nemožného, když měl člověk správné lidi a moc nevystřkoval bradu. Práce pro Reliant, největšího dodavatele IT technologií na světě, nebyla nijak náročná. Dalo se předpokládat, že Abdalláh bude chtít to nejlepší, a to Reliant byl. Nebo aspoň největší, dvakrát větší než nejsilnější americký konkurent.

Znám se s vaším synovcem Džalavím, řekne Alan.

Nebo možná Váš synovec a já se dobře známe.

Džalaví, váš synovec, je můj dávný kamarád.

Jinde už na rodinných poměrech a vztazích nezáleželo, to Alan věděl. Nezáleželo na nich v Americe a vlastně ani nikde jinde, ale doufal, že tady, v královské rodině, snad přátelství nějaký význam má.

Jeli s ním další tři lidé z Reliantu, dva inženýři, muž a žena, a ředitelka marketingu – Brady, Cayley a Rachel. Oni měli názorně předvést schopnosti Reliantu a Alan měl zhruba načrtnout čísla. Zakázka pro KAEC by pro Reliant znamenala přinejmenším pár set milionů na dřevo a vyhlídku na další obchody, ale co hlavně, přepychové živobyetí pro Alana. Nebo možná ne přepychové živobyetí. Ale dokázal by uniknout hrozícímu

bankrotu, měl by něco na důchod a Kit by zůstala na vybrané škole a byla by o to méně zklamaná životem a svým otcem.

Vyšel z pokoje. Dveře za ním třesly jako výstřel z děla. Vydal se oranžovou chodbou.

Hotel byl postaven tak, aby ničím neprozrazoval, že stojí v Saúdskoarabském království. Celý komplex, opevněný před silnicí a mořem, byl zbaven sebemenšího náznaku arabského obsahu i kontextu. Ten hotel, samé palmy a vepřovice, mohl klidně stát v Arizoně, v Orlandu, kdekoli.

Alan shlédl do atria deset pater pod sebou, hemžily se tam desítky mužů, všichni v tradičních saúdských oděvech. Musel si vybavit pojmy: dlouhým bílým hábitům se říká tóba. Šátek, který zakrývá hlavu a krk, se jmenuje gutra a na místě ho drží černý kulatý provaz, agal. Alan sledoval rej postav, tóby dodávaly jejich pohybům zdání beztlíže. Shromáždění duchů.

Zahlédl, jak se na konci chodby zavírají dveře výtahu. Doběhl k nim a vrazil ruku do šterbiny. Dveře se s trhnutím zase otevřely, polekaně a omluvně. V prosklené kabině stáli čtyři muži, všichni v tóbách a gutrách. Někteří pohlédli na Alana, ale rychle se očima vrátili k novému tabletu, který drželi mezi sebou. Majitel jim předváděl klávesnici a neustále přístroj překlápěl, načež se poslušně převracela i tlačítka, což jeho přátelům přinášelo obrovský požitek.

Skleněná krabice, v níž byli všichni uzavřeni, padala atriem do přízemí, tiše jako sníh, a dveře se otevřely směrem do zdi z falešného kamene. Pach chlóru.

Alan nechal Saúdy vystoupit první, ani jeden mu nepoděkoval. Pak vyšel ven. Fontány plivaly do vzduchu vodu, beze smyslu i rytmu.

Sedl si k malému litinovému stolku ve foyer. Objevil se číšník. Alan si objednal kávu.

Opodál spolu seděli dva muži, jeden běloch a druhý tmavší, oba ve stejných bílých tóbách. Alan se v průvodci dočetl, že Saúdové jsou vyložení, nepokrytí rasisté, a tady teď tohle. Možná to nebyl zrovna důkaz společenské harmonie, ale stejně. Nevybavoval se mu jediný případ, kdy by zvyk nebo doporučení z průvodce skutečně vycházely z praxe. Popis kulturních norem, to bylo jako zprávy o dopravní situaci. V momentě zveřejnění už neplatí.

Zničehonic kousek od něj kdosi stál. Alan vzhlédl k zavalitému muži s tenoučkou bílou cigaretou. Zdvihl ruku, jako by chtěl zamávat. Alan zmateně mávl zpět.

„Alane? Jste Alan Clay?“

„Jsem.“

Muž típl cigaretu ve skleněném popelníku a podal mu ruku. Měl dlouhé a hubené prsty, hebké jako jelenice.

„Vy jste řidič?“ zeptal se Alan.

„Řidič, průvodce, hrdina. Júsuf,“ odvětil muž.

Alan vstal. Júsuf byl menší než on a smetanová tóba dodávala jeho postavě vzezření tučňáka. Byl mladý, jen o málo starší než Kit. Na kulatém, nevýrazném obličejí se mu skvěl řídký pubertální knírek.

„Dáváte si kávu?“

„Ano.“

„Chcete si ji dopít?“

„Ne, to je v pořádku.“

„Dobře. Tudy prosím.“

Vyšli ven. Vedro bylo dravé, v plné síle.

„Tady,“ ukázal Júsuf a spěchali k prastarému jílovitě hnědému Chevroletu Caprice. „To je moje láska,“ prohlásil a předvedl mu ho jako kouzelník kytici umělých květin.

Byla to stará popelnice.

„Můžeme jet? Nemáte kufr nebo něco?“

Alan kufr neměl. Nosíval kufřík a v něm blok, ale na žádné z poznámek, co si kdy na schůzce udělal, se nikdy ani nepodíval. Teď jen tak sedával a nic si nepsal a ten zvyk se mu stal zdrojem síly. U někoho, kdo si nepotřeboval dělat poznámky, lidé předpokládali výjimečné duševní schopnosti.

Alan otevřel zadní dveře.

„Ne, ne,“ zarazil ho Júsuf. „Nejsem žádný nóbl šofér. Pojďte si sednout dopředu.“

Alan poslechl. Ze sedadla se vznesl obláček prachu.

„Určitě nás to tam doveze?“ zeptal se.

„Každou chvíli jezdím do Rijádu,“ odpověděl Júsuf. „Nikdy mě nikde nenechalo.“

Júsuf nasedl a otočil klíčkem v zapalování. Motor mlčel.

„Aha, počkejte,“ napadlo ho, vystoupil, otevřel kapotu a zmižel za ní. Po chvíli ji zase zavřel, nastoupil a nastartoval. Motor se zakašláním procitl a zazněla z něj historie.

„Problémy s motorem?“ nadhodil Alan.

„Ale ne. Musel jsem ho odpojit, než jsem šel do hotelu. Aby mi to nikdo nepředrátoval.“

„Nepředrátoval?“ podivil se Alan. „Jako aby to vybuchlo?“
„Žádný terorista,“ uklidnil ho Júsuf. „Jeden chlap, co si myslí, že mu brousím starou.“

Júsuf zařadil zpátečku a vycouval.

„Nejspíš se mě pokusí zabít,“ řekl. „Tak jedeme.“

Projeli kruhovým objezdem. Minuli pískově žlutého Humera s kulometem na kapotě. Vedle auta seděl v piknikovém křesílku saúdský voják a nohy si máčel v nafukovacím bazénku.

„Takže sedím v autě, co může vybuchnout?“

„Ne, teď ne. Zkontroloval jsem to. Sám jste mě viděl.“

„Myslíte to vážně, že se vás někdo snaží zabít?“

„Možné to je,“ odušil Júsuf a vjel na hlavní dálnici, která lemovala Rudé moře. „Ale jistý si nebudu, dokud na to nedojde, no ne?“

„Hodinu čekám, a pak přijede řidič, co mu možná vybuchne auto.“

„Ale ne,“ bránil se Júsuf, ale tak docela nevnímal. Snažil se zprovoznit iPod, starší model, který ležel ve stojánku na pítí mezi sedačkami. Nefungovalo spojení mezi iPodem a autorádiem.

„Nedělejte si z toho hlavu. Stejně nejspíš neví, jak takový auto předrátovat. Není žádný ostrý hoch. Je jenom bohatej. Šlo by to, leda kdyby si někoho najal.“

Alan na Júsufa hleděl, dokud to mladíkovi nedošlo: když bohatý muž potřebuje předrátovat auto chlapovi, co mu chodí za ženou, klidně si na to může někoho najmout.

„Kuuurva,“ pronesl Júsuf a obrátil se k Alanovi. „Tak teď jste mě vyděsil.“

Alan zvažoval, že by otevřel dveře a vyskočil. V tu chvíli se to zdálo jako moudřejší postup než jet s tímhle člověkem dál.

Júsuf zatím z bílé krabičky vytáhl další tenkou cigaretu, zapálil si a mžoural na silnici před sebou. Míjeli řadu obrovských pestrobarevných soch.

„Hrůza, co?“ poznamenal Júsuf. Dlouze si potáhl a veškerý strach z nájemného vraha jako by se rozplynul. „Tak, Alane. Odkud jste?“

Trochu z toho svého blazeovaného vystupování přenesl i na Alana a ten si přestal dělat starosti. Chlap s postavou tučňáka, tenkými cigaretami a Chevroletem Caprice nebyl ten typ, co by zajímal vrahy.

„Z Bostonu,“ řekl Alan.

„Boston. Boston,“ opakoval Júsuf a bubnoval do volantu. „Já byl v Alabamě. Rok na vysoké.“

Alan neposlechl zdravý rozum a vybavoval se s tím bláznem dál.

„Vy jste studoval v Alabamě? Proč zrovna tam?“

„To myslíte tak, že jsem byl jedinej Arab v okruhu pár tisíc mil? Dostal jsem roční stipendium. Do Birminghamu. V Bostonu je to asi úplně jinačí, co?“

Alan měl Birmingham rád a sdělil mu to. Měl tam přátele.

Júsuf se usmál. „Ta velká socha Vulkána. Děsivá, že jo?“

„To je pravda. Mám ji moc rád,“ odušil Alan.

Pobyt v Alabamě vysvětloval Júsufovu americkou angličtinu. Měl jen nepatrný saúdský přízvuk. Na sobě měl ručně vyrobené sandály a značkové sluneční brýle Oakley.

Řítily se Džiddou. Vypadala dost nově, vůbec ne jako Los Angeles. *Los Angeles, jenom s burkami*, řekla mu jednou Angie Healyová. Tou dobou už spolu nějaký čas dělali v Treku. Chyběla mu. Další mrtvá žena v jeho životě. Byla jich spousta, milenky, ze kterých jsou *staré* kamarádky, pak staré kamarádky, milenky, co se vdaly, trochu zestárly a teď měly odrostlé děti. A pak umřely. Na aneurysma, rakovinu prsu, non-Hodgkinův lymfom. Bylo to šílené. Jeho dceři bylo dvacet, brzo jí bude třicet a pak už pohromy začnou doslova přšet.

„A vy mu za tou ženou chodíte, nebo ne?“ zajímal se Alan.

„Ne, ne. Rozvedli jsme se, už je to dávno...“

Podíval se na Alana, co on zatím na to.

„No, prostě to nefungovalo. Pak si vzala někoho jinýho. A teď se nudí a pořád mi píše esemesky. Na Facebooku taky, všude. Manžel to ví a myslí si, že spolu něco máme. Nedáte si něco k jídlu?“

„Jako že bychom zastavili a najedli se?“

„Můžeme zajít někam ve Starém Městě.“

„Ne, já před chvílí jedl. Máme zpoždění, vzpomínáte?“

„Ach tak. My spěcháme? To mi neřekli. Jestli máte na spěch, tak bychom měli jet jinudy.“

Júsuf se obrátil do protisměru a přidal plyn.